

Anatomia humana

DIABÈTICS, MÉS QUE DIABETIS

Jorge Bello
Metge pediatra

Més que el Dia Mundial de la Diabetis, avui és el dia dels diabètics, perquè més que una malaltia hi ha malalts. Prou sabem que no hi ha malalties, sinó malalts. La malaltia és la diabetis, els malalts són els diabètics. La malaltia interessa els científics, a nosaltres ens interessen els malalts, les persones.

Diabètics, per tant, més que diabetis, perquè cada diabètic és una persona amb nom i cognom, és una persona amb una història, tal vegada un patiment. Però hem d'admetre que hi ha un nombre indeterminat de diabètics que són anònims, sense nom ni cognom, sense el consol mínim i desconsolat d'ésser tan sols una xifra en un informe.

No em refereixo als diabètics que encara no saben que són diabètics (i proposo que tothom en parli amb el metge de confiança), sinó als fiets que de cop i volta desenvolupen diabetis i que no poden accedir, a causa de la pobresa, de la guerra, del mur, del bloqueig, de l'oblit, a la insulina. Sense insulina, el fet diabètic, el diabètic juvenil, morirà sense remei.

Sigui per aquests fiets, aquí recordats però arreu oblidats, una reverència pro-

funda en aquest Dia Mundial dels Diabètics. I sigui per a nosaltres la vergonya de viure en un món en el qual l'accés als recursos sanitaris és encara un tema de voluntat política.

Fa un parell de setmanes van trobar cinquanta-tres fiets, morts, al desert del Sàhara, fulminats pel sol i l'oblit. També hi havia un grupat d'adults, morts, mortes també les mares. Fugien de la misèria, buscaven vida, buscaven l'ambuladori, buscaven la insulina, però no tenien ni aigua.

❖ UN CERCLE BLAU CEL és el símbol del Dia Mundial dels Diabètics. L'últim que hauran vist aquells fiets al desert haurà estat el blau cel, implacable i impiatós. El cercle vol representar el desig d'una unió sense final, universal, contra

día mundial de la diabetes
14 de noviembre

❖ Més que diabetis hi ha diabètics, amb nom i cognom, història i patiment, però no tots els malalts tenen nom i cognom: n'hi ha que sembla que no són res

la diabetis. Però és evident que encara ens caldrà fer molta feina abans de veure la realitat d'una unió universal a favor de tots els malalts.

❖ I ARA ÉS BO DE RECORDAR que el concepte de diabetis és molt antic. De bon principi feia referència a les malalties que fan que el pacient orini en una quantitat anormal, excessiva, sorpre-

nent.

Al segle XVII van adonar-se que l'orina d'alguns d'aquests pacients no feia sabor de res, i per tant se'n parla de "diabetis insípida". I que l'orina de la resta de pacients, que són majoria, feia sabor dolç, i llavors en van dir *diabetis mellitus* perquè *mellitus*, en llatí, vol dir endolcit amb mel.

Un especialista en nomenclatura mèdica proposa substituir *diabetis mellitus* (perquè la diabetis no té relació amb la mel) per *diabetis sacarina*, perquè l'adjectiu sacari / sacarina (del grec *sá-charon*: sucre) fa referència als sucres, o glúcids, el metabolisme dels quals queda força afectat per la diabetis. Però és habitual de dir simplement "*diabetis*" com a sinònim de *diabetis mellitus* o *sacarina*.

❖ TAMBÉ ÉS BO DE RECORDAR que la diabetis infantil (o infanto-juvenil, o tipus 1) és diferent de la diabetis dels adults (tipus 2) fins al punt que semblen dues malalties separades. La forma infantil necessita obligadament el tractament amb insulina durant tota la vida del pacient, mentre que la forma adulta pot controlar-se amb dieta i exercici, medicació en pastilles o insulina, segons el cas.

La forma adulta pot passar un temps desaparebuda (però no és en absolut inofensiva), mentre que la forma infantil, quan comença, d'entrada, el debut, de ben segur que no passarà desaparebuda. Res de la infància, si us plau, mai de la vida, ens ha de passar desaparebut.

bello.cat@jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

OPTIMISMES PRE-PRE-ELECTORALS

Gustau Juan Benejam

Un dels avantatges que té la democràcia, avui més formal que real, del món occidental és que cada quatre o cinc anys podem canviar els qui governen les institucions. El però és que, com que tenim diferents nivells d'institucions i no totes tenen el mateix calendari, no passen més dos anys sense que hi hagi eleccions a qualque institució: si a açò hi afegim que, com que sembla que les cadires són prou còmodes, a poc a poc els nostres governants han tornat cada vegada més professionals; i veim noves generacions de polítics que, pràcticament, no han fet res més a la vida que fer política.

I és clar, en períodes curts -just un parell d'anys- han de retre bons resultats, cosa que normalment és ben força difícil.

La gran sort és que, per molts dogmàtics que siguin els discursos, tothom sap que en política no hi ha dogmes sinó opinions, i massa vega-

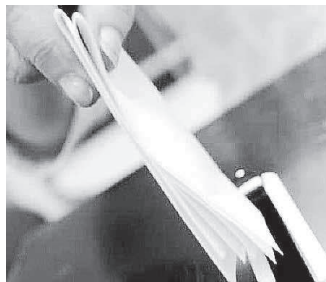
des simplement interessos.

Ningú no es creu que es pugui sortir d'una crisi com la que tenim en un any: si el 2012 estàvem moltíssim malament, ningú es beu que ja en comencem a sortir els 2013. O sí?

❖ PERÒ, PERÒ. L'any que ve, 2014, hi ha eleccions europees. I encara que diguin que la majoria de gent no hi creu en aquestes eleccions i que hi ha molta d'absència, no és cap secret que la UE té molta d'influència en les nostres vides, vull dir en la nostra bossa; a més a més, guanyar unes eleccions és guanyar unes eleccions i el 2015 n'hi torna a haver...

Com que tot és com un s'ho vulgui mirar, qui governa bé pot tenir una vi-

sió optimista i interpretar els fets a favor seu. I açò fan els nostres governants.

❖ Els estrangers compren les nostres empreses, aprofitant la devaluació econòmica i laboral interna i... qui no recorda la fàbrica de motos Derbi, o la més propera El Caserío, venudes a capital estranger?

pital estranger? Cada setmana té les seves bones noves, que els governants d'avui, amb

L'altra setmana el Govern central bravejava que els nombres macroeconòmics deien que ja sortíem de la crisi i posaven molts d'exemples, entre d'altres l'augment de la inversió estrangera a les nostres empreses. Però, és clar, açò té, també, una altra lectura: els estrangers compren les nostres empreses aprofitant la devaluació econòmica i laboral interna i... qui no recorda la fàbrica de motos Derbi, o la més propera El Caserío, venudes a ca-

poderosos mitjans de difusió escampen arreu, a tota orquestra. Però cada setmana té, també la seva dosi de realitat, no tan polida. Així, per exemple els grans distribuïdors de mercaderies demanen que les formes institucionals no s'adaptin als territoris i als seus habitants, sinó que siguin aquests els qui s'adaptassin a les exigències dels (seus) mercats; o dit amb altres paraules, demanaven la homogeneïtzació dels impostos autonòmics.

❖ TAMBÉ LA SETMANA que hem acabat vèiem tancar la primera emissora de televisió autonòmica, la valenciana: es tancava la primera televisió d'una comunitat territorial amb una llengua pròpia que no és la castellana.

Com sempre l'homogeneïtzació econòmica i cultural es donen la mà: són exigències del mercat, treure barreres, noses.

Però, és clar, l'any que ve hi ha eleccions i ja som en any preelectoral: s'han d'interpretar les coses el més favorablement possible per als governants, fins i tot baixant algun impost... una mica menys de com el van pujar l'any anterior...